La mentida del mil·leni

Autor:
Data de publicació: 29-06-2014

Vaig conèixer a en Bilbeny ara fa dos anys, a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, i he de reconèixer que les exposicions que em va fer sobre la seva tesis doctoral em van deixar atònit. Aquell mateix dia em vaig dir a mi mateix que l'ajudaria en aquesta tasca esgotadora de difondre la veritable veritat d'aquesta gran mentida que portem anys i panys creient-nos. El nou mil-lenni s'ha de començar amb la consciència neta i tranquil-la. De fet, la recerca de la veritat ha estat sempre un dels objectius de l'home, i tard o d'hora els enigmes i les mentides es van resolent i desenmascarant. El que ha descobert en Bilbeny és una bomba. Històricament parlant, no hi ha cap altra descoberta que desmunti tantes teories (falses) com ho fa la seva. I no solament això, el seu estudi té, a més a més, una segona lectura : la del dit acusador contra els qui escriuen la Història.

[English Version]

https://web.archive.org/web/20010717134701///histo.cat/b/001/columbusFirstLetter.html

https://web.archive.org/web/20010219121859/http://www.catalonia.8k.com/

PRÒLEG

Vull avisar-vos. La lectura d'aquest document, esborrona. Confesso que jo mateix vaig ser víctima del desconcert quan se'm va exposar el que jo ara us narraré. i es que costa de creure, us ho asseguro!. Això si, i ho vull deixar ben clar des de bon principi : totes i cadascuna de les proves, troballes i demostracions històriques que aquí exposo, són obra d'en Jordi Bilbeny. La meva única intenció amb aquest document és intentar difondre les seves idees arreu del planeta aprofitant la meva experiència en les noves tecnologies internàutiques de mega-difusió, com ara el World Wide Web, l'e-mail, etc.. . De fet, la feina que aquí plasmo, és la d'haver arreplegat i ordenat tot el seguit de proves històrico-científiques que en Bilbeny relata en els seus llibres referents a la falsificació de la descoberta d'Amèrica. Sempre m'ha agradat demostrar les coses (sóc de ciències) i no hi ha millor demostració que aquella que compleix una genuïna frase anglesa que diu : "A proof, should be as simple as possible, but no simpler".

Vaig conèixer a en Bilbeny ara fa dos anys, a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, i he de reconèixer que les exposicions que em va fer sobre la seva tesis doctoral em van deixar atònit. Aquell mateix dia em vaig dir a mi mateix que l'ajudaria en aquesta tasca esgotadora de difondre la veritable veritat d'aquesta gran mentida que portem anys i panys creient-nos. El nou mil-lenni s'ha de començar amb la consciència neta i tranquil-la. De fet, la recerca de la veritat ha estat sempre un dels objectius de l'home, i tard o d'hora els enigmes i les mentides es van resolent i desenmascarant. El que ha descobert en Bilbeny és una bomba. Històricament parlant, no hi ha cap altra descoberta que desmunti tantes teories (falses) com ho fa la seva. I no solament això, el seu estudi té, a més a més, una segona lectura : la del dit acusador contra els qui escriuen la Història.

Ja ho diu la dita : la Història la fan els vencedors. I els segles que van precedir la descoberta d'Amèrica van veure una Castella en auge vers una corona Catalano-Aragonesa en absoluta decadència. Per tant, és facilment deduïble que la

Història la van fer els espanyols. Un pot pensar que el més senzill per rescriure la Història hauria sigut eliminant tota prova de la Descoberta. Ara bé, amb aquesta opció, Castella, s'hauria quedat sense Història.

Segurament hi ha encara moltes mentides històriques per desenmarascar, però gràcies a en Bilbeny, ara n'hi ha una menys.

Jordi Puigneró i Ferrer

Sant Cugat del Vallès, Octubre de 1999

EL FALS "BARTOLOMÉ DE LAS CASAS" i LA SEVA OBRA

D'ençà de primeries del segle XVI, la història del llibre, la de la seva confecció, impressió i venda, és indestriable de la història de la censura. De fet, d'aquella època són conegudes les lleis censores, que obligaven a supervisar els llibres abans que s'imprimissin i que atorgaven facultat plena als censors perquè els arreglessin al seu antull i d'acord amb els interessos polítics i religiosos de la Corona Espanyola. Aquest va ser el cas de tots els llibres que tractaven el tema d'Amèrica :

Reial Cèdula del 21 de Setembre de 1556 ---> Se prohibe explícitamente la impresión de libros que traten de América sin licencia especial del Consejo del Reino; así mismo se ordena la recogida de los que ya circulen y se castiga duramente los libreros que los continuen vendiendo.
Reial Cèdula del 9 d'Octubre de 1556 ---> Se ordena a los oficiales reales de los puertos americanos que reconozcan e identifiquen los libros llegados en los barcos y que no dejen pasar ninguno, siempre y cuando se encuentren en los índices expurgatorios de la Santa Inquisición.

Si ens fixem detingudament en aquestes dates i les dates en que en Bartolomé de las Casas estableix les seves voluntats, observarem fàcilment una relació de casualitat entre les prohibicions censores i les precaucions preses pel cronista. És just després de cada una de les Reials Cèdules de 1556, 1558 i 1560 que en Bartolomé de las Casas estableix les primeres mesures per la salvaguarda de la seva obra. I és quatre anys després de la Reial Cèdula de 1560, que acaba postposant-ne indefinidament l'edició. Per ser més exactes, el Novembre de 1559, en Bartolomé de las Casas signava una mena de carta amb valor d'última voluntat, per la qual fixava el destí de la seva obra capital: la "Història General de les Índies". Mitjançant aquell document llegava el manuscrit d'aquesta obra a un ordre religiós i

expressava el seu voler inflexible que no es publiqués fins que no haguessin transcorregut almenys quaranta anys, a partir de la data de la seva mort : <>. I al cap de cinc anys, al seu testament del 17 de Març de 1564, insistia encara : <>.

Hi ha encara una altra raó que evidencia que en Bartolomé de las Casas decideix guardar la seva obra per temor a la censura: el fet que només fa guardar les seves escriptures tocants a la matèria d'indis i a la "Història General de les Índies".

I, per acabar, potser la més rotunda de totes les evidències és que, talment com totes les altres cròniques censurades, la "Història General de les Índies" restà completament inèdita un bon grapat d'anys. I no pas al monestir on ell la féu tancar. Car sabem que per la Reial Ordre del 3 de novembre de 1571, al cap de cinc anys de la seva mort, el manuscrit original d'aquesta obra, a petició d'en Juan de Ovando, fou manllevat del monestir i dut a Madrid, i posada sota la custòdia del censor del Consell d'Índies, en Juan Lopez de Velasco, fins al 1597.

Per la correspondència que tenim d'en Lopez de Velasco referent a la seva activitat censora, sabem que era un home d'Estat, on l'interès del país primava sobre la conveniència de fer pública la veritat. I és així com l'obra d'en Bartolomé de las Casas, a mans dels censors reials s'ha conservat: servint l'interès de l'estat castellà, per sobre de la veritat històrica, i en contraposició oberta amb els interessos dels estats de la Corona d'Aragó.

La mostra més clara d'aquesta censura és la dilatadíssima quantitat de retocs, afegits i contradiccions que trobem a la "Història General de les Índies", fet mencionat ja per molts altres historiadors de relleu internacional.

Un altre fet destacat és que el manuscrit original va romandre ocult durant tres segles, encara que, de tant en tant, algú en fes referència :

L'historiador i bibliògraf Antonio de Leon Pinelo en el seu llibre "Epítome de la Biblioteca Oriental y Occidental" (editat a Madrid 1629), ens diu que veié el Manuscrit, format per dos volums, a l'arxiu de Simancas, on hi anà el 1626 per examinar la "Història General de les Índies" d'en Bartolomé de las Casas per manament del Consell d'Indies. També ens exposa que aquests volums comprenien els anys de 1492 a 1552. Així mateix, esmenta unes altres dues còpies existents, aquestes però en tres volums, una a la biblioteca del Comte de Villa-Umbrosa i l'altre a la d'en Jacob Krisius (a Amsterdam). Però, per tal que com la "Història General de les Índies" que ens ha pervingut s'acaba el 1520, és obvi que els censors feren desaparèixer els esdeveniments dels 32 anys finals, cosa que, conseqüentment, explicaria la reducció dels tres volums als dos que ell ja descriví a Simancas.
D'idèntica manera, a la "Memoria de Antonio Herrera de los libros y papeles de Casas que se trajeron del Colegio de San Gregorio de Valladolid y están en poder de Juan Lopez de Velasco" , hom diu que l'obra es composava de tres volums units, i que el primer tenia 624 pàgines. Però, de fet, el primer volum del manuscrit auògraf que es conserva, segons en Lewis Hanke, només té 496 folis.

Un altre aspecte que evidencia novament la mà de la censura i la seva intencionalitat política, se'ns posa de manifest quan analitzem la pretesament autògrafa "Carta-pròleg" d'en Colom del "Diari de Bord". D'aquesta carta en tenim un extracte que en Bartolomé de las Casas publica al seu volum I de la "Història General de les Índies" (pàgines 47 i 48), i un text íntegre incorporat, de forma extranya, al còdex del "LLibre de les Profecies". Ara bé, al manuscrit original (retocat) d'en Bartolomé de las Casas de la "Història General de les Índies" que hom troba la Biblioteca Nacional de Madrid, en el passatge de la Carta-proleg, s'hi poden veure guixades, retocs i coses que denuncien que el que s'hi llegeix no és pas una transcripció.

El fet que estigui incorporat al còdex esmentat ens autoritza si més no a sospitar de frau. Així ho han advertit ja molts estudiosos, com per exemple en Gallardo en el seu "Ensayo de una biblioteca", i de fet es pot comprovar, que no només es tracta d'una cosa afegida a posteriori al llibre sinó que, fins i tot, no hi té res a veure. Veiem els següents exemples :

La carta que es desenganxa del conjunt del "Llibre", comença en el foli 4 front i arriba al 6 front. D'aquests folis, els que porten el número 4 corresponen a un mateix plec, però no pas els del 5, que semblen adherits al conjunt amb aiguacuit. Els del número 6, finalment, són semblants en tot als del 4.
La lletra del manuscrit és la mateixa des del foli 4 al 5v, però diferent a partir del 6.
El paper del full afegit, difereix del tot del que té el plec dins del qual se l'ha inserit. Observant meticulosament les línies del reticulat, veurem que no tenen res d'igual entre un i l'altre.
La lletra que correspon al full afegit, no torna a sortir a la resta del còdex.

La carta presenta blancs, afegits i senyals d'un poliment, realitzat a posteriori, que és francament sospitós.

Conclusió: el "Llibre de les profecies" fou retocat perquè concordés amb la "Carta-Pròleg" de la "Història General de les Índies". Per no dir que a la mateixa "Història General de les Índies" ja no hi quedava un pam de net quan es dugué a terme la superxeria del "Llibre de les profecies".

Si en Colom és la figura més important en el tema del descobriment d'Amèrica, n'hi ha un altre que ho és tant, o més, ja que el seu valuosíssim llegat literari ha sigut capdal alhora d'entendre molts dels fets de la Descoberta. Aquest personatge no és cap altre que en Bartolomé de las Casas, frare missioner, natural d'Andalusia segons la historiografia colombina espanyola tot i que no hi hagi ni un sol document que acrediti la seva naturalesa andalusa.

Doncs bé, ara dic i a continuació demostraré, que aquest frare era català i es deia Bartomeu Casaus.

Si analitzem les còpies dels textos originals perduts d'aquella època que parlen del Descobriment d'Amèrica , veurem que el nostre personatge és anomenat <>, però també veurem, que la pràctica totalitat de les còpies van ser editades a Castella. Sabent tot això de la manipulació, qualsevol se'n fia doncs. De fet, s'ha trobat una traducció llatina de la "Brevíssima Relació de la Destrucció de les Índies" editada a Frankfurt el 1598, on l'autor és anomenat <>. També sabem, gràcies a en Girolami Benzoni a la "Història del Nou Món", que el pare del sobredit religiós es deia de cognom <>. I si algú encara falta per convèncer, la prova definitiva, la signatura de dit personatge quan entre 1543 i 1550 exercí el càrrec de Bisbe de Chiapa :

Després d'això, no fa mal de concloure que el bisbe va ser, també, un altre dels molts personatges catalans desnacionalitzats en profit de Castella, com més endavant veurem.

Nota : Informar als lectors que, amb coherència amb lo demostrat, em referiré, a partir d'ara, al mal anomenat Bartolomé de las Casas, pel seu veritable nom : Bartomeu Casaus.

QUO VADIS COLOM ?

Les sobredites contradiccions de la "Carta-pròleg", ¿ són una mera troballa accidental que afecten tan sols i únicament aquesta part del text, o s'escampen arreu del llibre com un fet palpable, indefugible, i inesborrable del que ha estat l'actuació dels censors per tragiversar els fets i capgirar el sentit de la història ? En els següents exemples ho evidenciarem un xic més.

Dins la mateixa "Història General de les Índies" tant es parla de <> de noves terres, com d'anar a l'Índia asiàtica, contrasentit que palesa que el llibre ha estat obertament retocat.

També es troben contradiccions en el fet que Cuba sigui illa o terra ferma. La visió que dóna en Casaus sobre el que en Colom cregué de Cuba es contradiu completament, no només al llarg de la "Història General de les Índies" sinó amb el que l'Almirall ens diu a la "Lletra" amb la qual anuncià la Descoberta, on queda palès que Cuba és certament una illa. Tots els muntatges posteriors que els censors han fet servir per evidenciar que Cuba era terra ferma, o el Japó, i que la terra ferma era l'Àsia, no s'han de comprendre pas com una argúcia literària o un travament mental d'en Casaus, sinó com una jugada política de molt alta trascendència. I per què ? - Perquè si en Colom no va descobrir ni terres ni illes per voluntat i treball propis, tal i com així plasmaren més tard les "Capitulacions", sinó que s'ho va trobar

per pur atzar, sense saber ben bé on anava i confonent tot el que veia amb altres llocs geogràfics, la Corona anul-lava el contracte i li expropiava les terres, els guanys que n'extreia i els títols concedits. Com és sabut, finalment els Colom foren expropiats. Amb la qual cosa es fa encara més clara la importància extrema de la incorporació d'aquest passatge a l'obra d'en Casaus.

EN JAUME FERRER DE BLANES, DESAPERAGUT EN COMBAT

Un tema molt relacionat amb la Descoberta és el de la correspondència que en Colom va tenir amb un cosmògraf rellevant de l'època, el qual, segons certes fonts, seria una de les causes principals que mourien el Descobridor a llançar-se a la conquesta del Nou Món. Doncs bé, en Casaus ens diu en els seus llibres que aquest cosmògraf fou un tal Paulo, físic florentí, identificat posteriorment per la crítica colombina com en Paolo dal Pozzo Toscanelli.

Per altra banda, en Altolaguirre al seu llibre "Cristobal Colon y Pablo del Pozzo Toscanelli", va demostrar que la correspondència que inclou en Ferran Colom, fill del Descobridor, a la "Història de l'Almirall" era una invenció, atès que hi havia un munt d'incongruències (repeticions i llocs comuns) i dades inexactes que no concorden amb els fets que s'esmenten. Per exemple, en una d'aquestes cartes datada del 1474, en Toscanelli, entre d'altres coses, ens diu, que << ...al final de la ruta s'hi ha de trobar la gran província del Catai, residència ordinària del Gran Khan; la de Mangi i la bella ciutat del Quinsai>>. Aquest fet no tindria cap importància, si no fos perquè totes aquestes denominacions pertanyen al domini mongol de la Xina, fundat per Genguis Khan el 1206 i acabat el 1369. Per tant, o una de dues, o hi ha hagut manipulació o en Toscanelli era un geògraf de 'pacotilla', ja que en el 1474, data d'aquesta carta, la Xina no era ja governada pel Gran Khan, el país no es deia Catai, la província de Mangi ja no existia, i les ciutats de Cambelec, Zaiton i Quinsai tenien uns altres noms.

Un altre fet que ens fa dubtar de l'existència d'aquest tal Toscanelli, és el fet que un historiador del segle XV, anomenat Herrera, en un dels seus estudis sobre l'obra d'en Casaus, i més concretament en l'apartat en el que fa referència l'home que va induir a en Colom a anar a buscar el Nou Món, no hi ha ni una sola referència a aquest tal Toscanelli; segons l'Herrera, l'home que va ser l'inductor d'en Colom de la Descoberta, no era cap altre que en Martí de Bohèmia.

Com que ara ja sabem com actuaven els censors, vistes les coses sota aquesta òptica de la retallada seca i l'afegit gratuït, és molt més versemblant opinar que els qui retocaren els llibres de l'Herrera i d'en Ferran Colom, ho fessin sobre un original, avui desaperagut, i que contenia un nom diferent del que ens han llegat tan manipulats cronicons. Però quin ?

Les úniques coses que sabem del cert és que era amic d'en Colom i que de cosmografia n'havia de saber un munt. Dóna la casualitat que l'única carta adreçada a en Colom per un cosmògraf, i que els crítics encara no han desestimat per apòcrifa (o sigui no autèntica, no original) és la d'en Jaume Ferrer de Blanes. Aquesta carta, un cop més, és una traducció apanyada d'un original català perdut. Tot i així no hi manquen indicis que ens mostren una pertinença geogràfica comuna (amb frases com <<...d'aquesta nostra Espanya...>>) i la compartició d'uns mateixos monarques (<<...els nostres senyors...>>).

A més a més, tenim present que en Ferrer, en una carta als reis, datada el 27 de gener de 1494, deia que << ...sempre em referiré a la correcció dels que saben i entenen més que jo, especialment de l'Almirall de les Índies, el qual, tempore existente, en sap més que ningú en aquesta matèria>>, lo qual ens evidencia que ambós personatges es coneixien i a més a més tenien una bona relació.

Que en Ferrer era un cosmògraf d'èlit mundial ho testifiquen molts historiadors, entre ells en Roselly de Lorgues, i així s'explica la seva participació en la comissió que fixarà la divisió de l'oceà Atlàntic entre els reis d'Espanya i Portugal, un cop legalitzat el descobriment de les noves terres. De fet, d'en Ferrer és el primer mapamundi (amb Amèrica inclosa) que serà retramés als reis el 1495.

Dit tot això no és dificil d'imaginar que fou en Ferrer de Blanes (un català) qui orienta, aconsella i indueix a en Colom a la Descoberta del Nou Món. En Colom (un altre català) organitza l'expedició i la duu a terme victoriosament. Després en Ferrer supervisa els detalls i fixa els límits de les Espanyes i Portugal a l'Atlàntic. O sigui, que "...por Castilla y León descubrió América Colon" , oi ? I un bè negre amb potes rosses !!

Tot això desmonta novament el prejudici que la descoberta d'Amèrica fou un fet reservat només als castellans. I es que si els catalans haguessin estat exclosos de les Índies, tampoc no tindria cap sentit que el rei Ferran, el 15 d'Agost de 1494, escrivís als lloctinents de Catalunya i Mallorca, i al Virrei de Sicília, per notificar-los l'acord amb Portugal i encarregar-los de cercar mariners, cosmògrafs i astròlegs experts, perquè donessin llur parer per escrit sobre la dita divisió atlàntica.

Per tancar aquest tema dir doncs que el cosmògraf que els censors fan desaparèixer dels llibres d'en Casaus, d'en Ferran Colom i de l'Herrera, no podia ser cap més altre que en Jaume Ferrer de Blanes. I que, si justament l'obliteren, és per la seva compromesa i inevitable condició de català, per la seva antiquíssima relació amb els reis dels diferents Estats de la Corona d'Aragó i per la seva provada i vella amistat amb l'Almirall.

PALOS DE MOGUER, EL GRAN PORT DEL MEDITERRANI

Per una banda, en Casaus recull les paraules d'en Colom <<…vaig venir a la vila de Palos, que és port de mar, on jo vaig armar tres naus molt aptes per a un fet semblant, i vaig sortir del dit port molt proveït de moltíssims manteniments i de molta gent de mar…>>, d'una altra, comenta que <<…va sortir del riu i barra que s'anomena Saltes, perquè es diu així aquell riu de Palos…>>. Doncs bé , Saltes era ja aleshores, i des de feia dos segles, una illa desahabitada. A més a més, <> de que parla en Casaus no ha estat mai esmentat amb anterioritat.

Altrament, hi ha un gran nombre de cronistes de l'època que no el fan salpar ni de Palos ni de Saltes, sinó de Cadis. Vegeu text anex.

Aquesta gran quantitat de possibilitats torna a mostrar que els censors, han tapat el nom del port originari, i que estaven més preocupats per fer-lo desaparèixer que no pas perquè concordessin els noms improvisats de la substitució.

Doncs bé, en Bilbeny ha demostrat que en Colom no va salpar de Palos, sinó del port de Pals a l'Empordà. Per més que els documents ens parlin de Palos com d'una fortalesa militar, la veritat és que mai no ho fou. Ni avui dia s'hi conserva cap rastre arqueològic que ho pugui certificar. Cosa que no passa amb Pals, que encara manté totes les traces de la vila fortificada medieval. Una imatge val més que mil paraules :

Una altre evidència rau en el fet que certs cronistes, com per exemple en Piri Reis (1513) i en Alfonso Garcia de Matamoros ("De Academia et Doctis Viris Hispaniae", 1553), ens exposen que la primera expedició de la Descoberta <<…en arribar a l'estret de Ceuta, havent recollit quatre mil milles ...>>. I jo em pregunto, si veritablement en Colom va sortir de Palos (Huelva) i a la tornada d'Amèrica també va desembarcar a Palos, com s'explica doncs que travessés l'estret de Gibraltar ? Això és com voler anar de Girona a Barcelona passant per Sitges. O sigui que, una de dues, o bé es que en Colom tenia una "querida" a Gibraltar o bé es que realament no va sortir de Palos, ni va arribar a Palos, sinó que en aquest cas la ciutat era Pals.

I ja per rematar-la, si aneu algun dia a Palos de Moguer, veureu que el riu des d'on suposadament van salpar les tres caravel-les no arriba ni a l'estatus de rierol, i això si hi baixa aigua !

Bé, i per si no fos prou, la tornada també es diu que va ser a Palos de Moguer, des d'on després en Colom aniria a Barcelona per ser rebut pels Reis. Doncs bé, molts cronistes recullen el fet que en Colom va anar des del lloc on va desembarcar fins a Barcelona, a peu, en tornant de descobrir el Nou Món. Cosa que féu en 3 dies, donat que els reis, per carta datada el 30 de Març, li ordenaren d'anar a Barcelona, on arribà el dia 3 d'Abril. La qual cosa donaria sentit a la rebuda que els Reis Catòlics feren a en Colom al monestir de Sant Jeroni de la Mutra, a Badalona, si es que verament provenia de Pals i no de Palos. A més a més, si hagués sortit caminant de Palos a peu per arribar a Barcelona al cap de tres dies (el que vol dir una mitjana de 14Km/h) o bé era superman o bé és que veritablement va sortir de Pals.

Fou també al Mas Sunyol, una casa pròxima al monestir, on, segons els cronistes, s'estatjà i dormí en Colom. L'any 1990, l'historiador colombista Francesc Albardané, furgant a l'Arxiu Notarial de la ciutat comtal, trobà un document en que constava que aquesta casa pertanyia a la familia dels Colom barcelonins. S'entén doncs que el Descobridor no va fer res més que no fos dormir a casa seva.

MARINERS INVENTATS AL SERVEI DE LA MENTIDA

Amb els mariners s'esdevé conformement : desapareixen els seus noms, i són substituïts, amb posterioritat, per noms de mariners espanyols que, o bé anaren a Amèrica molt més tard, o no hi anaren mai, perquè foren fruit de la més fantàstica imaginació dels censors. Malgrat que en Casaus ens diu que eren tots de Palos, en Roselly de Lorgues ha demostrat que cap dels tripulants de la Santa Maria era de Palos.

Hi ha una cosa clara: el fet que el Rol ("Relación de la gente que fué con Cristobal Colon en el primer viaje") sigui una còpia de 1498, que no sigui autògrafa de l'Almirall, que hi falti un full, que només hi constin 40 noms dels cent vint mariners que anaren en el viatge de la Descoberta, i que només n'hi hagi deu de coneguts amb anterioritat mercès a altres fonts, dóna, si més no, motius de sospita.

LOS HERMANOS PINZON

Segons el llibre d'en Casaus, els germans Pinzón (Alfonso, Fernando i Vicente Yañez Pinzón) viuen a Palos.

Per en Casaus també sabem que en Alfonso Pinzón havia estat a Roma a la llibreria del Papa Inocenci VIII. Que havia estat a Roma ho corroboren, a més a més, diversos testimonis dels plets.

És curiós, però, el Procurador Reial i Ambaixador fidel de la Generalitat a la Cort de Roma d'aquella època era un tal Alfons Anes Pinçon.

També és conegut que en Colom va organitzar el primer viatge amb un tal Fernando Yañez Pinzón.

Dóna la casualitat que el Lloctinent de la Tresoreria Reial de la Generalitat d'aquella época era un tal Ferran Anes Pinçon.

I ja per acabar aquest cúmul de casualitats, en l'alçament de la Generalitat contra Joan II hom hi pot trobar documentat el nom d'un tal cavaller Vicens Anes Pinçon de la vila de Pals de l'Empordà.

Realment és una casualitat que també a Palos de Moguer hi hagués tres germans amb semblants noms i cognoms, dels quals, per cert, no hi ha cap prova registral. O potser, és que realment els noms de dits germans van ser traduïts indiscriminadament, inclòs el seu lloc de naixement, Pals per Palos.

On podia haver conegut Colom a dits germans si no fos a la guerra civil contra Joan II ?

La fal·làcia d'un Colom que, provinent de Portugal, toparia per casualitat a la Ràbida i , per predestinació, amb els Pinçon a Palos de Moguer queda capolada en sec per en Juan de Castilla en les "Elegías de Varones ilustres de Indias" on constata que en Colom escriví als Pinçon explicant-los el seu projecte, abans d'anar-los a trobar, tot detallant-los que << ...por ser cursados navegantes/Él envió sus cartas mucho antes>> cosa que explicita un coneixement i una amistat previs que tan sols pot provenir de l'època de quan guerrejaven junts contra Joan II.

SÓC ANDALÚS i PORTO BARRETINA

Una nova via que permet demostrar un cop més que els mariners del primer viatge eren catalans i no andalusos, ni extremenys ni castellans, és el de la indumentària, que era inequívocament catalana.

Per començar, tenim que el cosmògraf, mestre i amo de la nau Santa Maria , en Juan de la Cosa, natural de Santander segons la historiografia tradicional (encara que no hi hagi cap document original que ho asseveri) curiosament és pintat amb barretina al retrat que es conserva al Museu Naval de Madrid.

Òbviament, l'hàbit de cofar-se amb barretina no el va poder agafar a Santander, i molt menys el pogué agafar a Andalusia, si es que s'hi haguessin dut a terme els preparatius de l'armada.

Com mostra el mapa que ve a continuació, l'àrea geogràfica de la barretina dels pobles romànics no inclou ni Andalusia, ni Extremadura, ni Castella, ni cap d'indret del Mar Cantàbric. La barretina havia estat un cofat característic sobretot de la gent de mar i amb menys extensió de la soldadesca.

Dóna la casualitat que aquí a Catalunya hi ha documentat un mariner anomenat Joan de la Cossa i que fou una de les figures militars principals de la Generalitat durant la revolta que aquesta mantingué contra Joan II. Fou governador de Provença i s'estava a l'Empordà amb el seu germà Gaspar, comte de Troia i Gran Senescal de Provença.

En el llibre d'en Rey Pastor i en García Camarero , "La Cartografia Mallorquina", hi trobem que l'escola cartogràfica de Sevilla <<...fue iniciada por don Juan de la Cosa, la cual fue la sucesora remota de la gloriosa cartografia mallorquina>>. Tenint en compte que en aquella època encara no havia arribat la febre de l'Internet i que les beques erasmus encara no existien, és més que probable que aquesta influència malloquina l'obtingués pel fet de ser natural d'algun lloc aprop de Mallorca, o sigui Catalunya.

La moda de cofar-se amb barretina, pel que sembla, també va arribar al Pais Basc, ja que sinó no s'explica com en Zuloaga va poder pintar al gran Juan Sebastián Elcano cofat amb una barretina musca. O una de dues, o la barretina era la sensació de l'època com ara ho són les bambes Nike, o aquest gran marí, definit com a basc per la historiografia espanyola, era més català que el Pujol.

El més curiós de tot és que si mirem detingudament la signatura, segurament adulterada, d'en Juan Sebastian Elcano observarem que realment no hi posa <> sinó que hi posa <<..del Canós>>.

Dóna la casualitat que hi ha documentat a la Catalunya d'aquella època un tal Joan Cacirea del Canós, el pare del qual va ser senyor de Montcortès, Clariana, el Canós i la Goda (a la Segarra). I per un mapamundi del 1545 també sabem que hi ha una illa anomenada <>. Masses coincidències, no us sembla ?

Per si això no fos prou, una il-lustració d'en Theodor De Bry, al llibre, "Americae" datat del 1559, ens mostra com els primers mariners que arribaren amb en Colom a les noves terres americanes duien barretina.

De fet en aquest apartat també es veu clarament la manipulació dels censors, ja que donant un cop d'ull a diversos llibres es pot comprovar que el mot <> ha estat suplert o traduït per l'expressió <>, <> o d'altres, demostrant així que

una paritat d'opinions tan dispar alhora de definir el simple color d'una gorra, només pot ser deguda a una manipulació poc acurada.

Per acabar ja de rematar el tema, a la "Primera Relación" d'en Hernan Cortés, hi trobem que en arribar amb les naus a Sant Joan, el conqueridor mexicà emprà barretines com a senyal d'amistat amb els cabdills indígenes. Diu la "Primera Relación" que <<...para que los indios se acercasen seguros, Cortés les dió para los cacíques dos camisas ... etc ... varios gorros rojos, y varios pares de zaraveles, y así se fueron con semejantes joyas a los caciques >>. La descripció d'en Cortés és interessantíssima, donat que a més a més de les barretines, ens aclareix que duien <>. Aquesta paraula que no existeix en castellà, és la traducció literal dels <>, que són uns pantalons amples que duien molts catalans de les comarques de l'Ebre i del País Valencià. Curiosament, quan en De Bry pinta els mariners amb barretina, eixugant-se la roba a la vora del foc, també els vesteix amb saravells. Amb la qual cosa la vestimenta dels primers descobridors es fa encara més diàfanament catalana.

El mateix s'esdevé en el relat d'en Bernal Diaz del Castillo, "Historia Verdadera de la Conquista de Nueva España", per això com en un moment de la crònica se'ns narra que en Cortés, per fer contents a certs cacícs, va fer portar <>. El que ens acaba d'aclarir que aquesta gorra era una barretina és el fet rellevantíssim que a la medalla d'or hi ha figurat un Sant Jordi, amb cavall i llança, matant un drac, símbol clar de llur procedència i patró de Catalunya i Aragó.

Bé doncs, després de totes aquestes clarividències, és fàcil deduir que els mariners que anaven amb en Colom en el primer viatge i els qui s'establiren a Cuba i, després, anaren amb en Cortés a Mèxic, també duien barretina.

I ja per tancar aquest tema, si ens cenyim al que escrigué el Descobridor al seu Diari de Bord el dia 11 d'Octubre, fent referència al moment en que la tripulació davallà a terra i féu possesió del Nou Món, hi trobem: <>. I el mateix s'esdevé quan un indi que venia amb canoa de l'illa de Sant Salvador fou agafat pels mariners i pujat a bord de la nau. En Colom escriu: <>,

Sembla que les gorres vermelles incomodaven als copistes, atès que la versió espanyola del llibre d'en Ferran Colom, quan aquest descriu el passatge del dia 15, el text ja no diu que el Descobridor va donar a l'indígena <> sinó que tan sols explicita que li donà <>. En canvi, la versió italiana del paràgraf del dia 11 especifica que en Colom els regalà uns <>.

JOIES O QUINCALLA ?

La faula mitològica de la reina empenyorant les joies de la Corona per subvencionar l'empresa, ja fou enrunada el 1916 per en Francisco Martínez Martínez a "El descubrimiento de América y las joias de la Reina Isabel". L'autor hi apuntava que <<...les històries modernes han falsejat algunes de les circumstàncies interessants, inventant una llegenda molt poètica i patriòtica, però alhora totalment falsa>>.

Per exemple, l'execel-lent reina castellana, ni va poder empenyorar, ni molt menys vendre, les seves joies, ja que no podia disposar de les més riques, perquè estaven dipositades a València.

Avui dia cap historiador seriós ja no dóna crèdit a la rondalla de la reina Isabel empenyorant les joies. Però les conseqüències que se'n derivaren, amb el fet d'adscriure a Castella l'organització i l'assumpció de l'empresa, encara perduren actualment, estretament connectades al fet que és la reina de Castella, i no pas el Rei Catalano-Aragonès, qui pren la iniciativa i qui s'apropia la gesta, amb la consegüent exclusió de la corona catalano-aragonesa.

Si Castella va financiar íntegrament el viatge, ¿ com s'entén que Castella permetés que l'expedició és preparés a Catalunya d'on partiria uns mesos més tard com abans hem demostrat ?

LA PRESA DE POSSESIÓ: UNA ALTRA PRESA DE PÈL

Sempre s'ha dit que la descoberta d'Amèrica va ser una empresa eminentment castellana. Per tant si en Colom hagués fet la presa de possessió per Castella, o en nom del monarca castellà, les cròniques coetànies ens en donarien fe descrivint la bandera quarterada amb lleons i castells en el moment d'arribar a terra i plantar-la en nom d'aquest rei. Doncs bé, fins i tot la història adulterada que avui se'ns ensenya no asevera cap d'aquests dos fets.

En Ferran Colom, escriu a la seva "Història de l'Almirall" : <>. De la mateixa manera, el Pare Casaus a la "Història General de les Índies" ho repeteix : <>.

Sembla, doncs, que hi van haver dues banderes: la reial i la de l'empresa o de l'armada.

En quant a la bandera reial, és curiós, perquè en ambdós casos es parla d'una bandera reial en singular, però de quina, la del reialme de Castella, o la de la Corona Catalano-aragonesa ? - Si realment fos la de Castella estic convençut que els censors ho haurien especificat o si ja hi constava no haurien eliminat pas l'adjectiu. És per això que no farem mal de suposar que el regne propietari de dita bandera (o sia la Corona Catalano-Aragonesa) hagi sigut eliminat d' ambdós textes com més endavant demostrarem. Això de fer desaparèixer banderes també passa amb certs gravats de l'època : així en la primera edició de 1559 de l'obra "Americae", d'en Theodor de Bry, les tres caravel-les d'en Colom fan onejar banderes catalanes; mentre que en algunes edicions posteriors, les banderes catalanes ja són enfosquides del tot i una d'elles ja té clarament estampat l'escut de Castella-LLeó.

Més coses. En el següent fragment de la "Historia General de las Indias y Conquista de México" d'en López de Gomara : <<... va dir que el Sant Pare de Roma (Alexandre VI), vicari de Jesucrist a tota la rodonesa de la terra, que tenia poder absolut sobre les ànimes i la religió, havia donat aquelles terres [és a dir les Índies] al molt poderós rei de Castella, el seu senyor>>. Cosa totalment falsa, que demostra la imperícia del censor. Car si Alexandre VI, com a català que fou, tingué mai un senyor rei, del qual fou súbdit, aquest no era altre que el rei Catalano-aragonès.

Tot això en quant a la bandera reial, però en quant a l'altra bandera, la de la creu també hi ha coses dignes de mencionar.

Així, en Pedro Simón, a les "Noticias Historiales de la Conquista de Tierra Firme" ens constata: <>. Tot amb tot, la bandera de Castella no ens és mai descrita. L'única referència clara és sempre la <>. És curiós, però, una de les banderes catalanes i dels exèrcits reials catalans d'aquella època era la de la creu de Sant Jordi, com ho demostra una carta d'en Pere el Cerimoniós al seu germà Ferran, del 6 de febrer de 1359 , per la qual li diu que <<...havem ordenat que totes les companyies de cavall tinguen, el dia de la batalla, sobresenyals a senyal de Sent Jordi. E així, manam-vos e us pregam que façats fer per vos matex e semblantment féts fer a cascú dels vostres los dits sobresenyals, que sien blancs de tot ab la Creu vermella>>.

La bandera de la Creu de Sant Jordi és, doncs, present a les gestes militars de Catalunya.

Ara bé, els llibres oficials, manipulats recordem-ho, ens diuen que la creu de la bandera que duia en Colom era de color verd. Lo curiós és que una creu verda no té cap sentit nacional. No és l'ensenya de cap rei, ni de cap exèrcit de cap país peninsular. Això també ho corrobora l'historiador francès Gerard Garrigue en el seu llibre "Christophe Colomb. Les clés de l'enigme" : <>. Però no és una ensenya ni reial ni nacional. I, davant de la impossibilitat de trobar-hi deslllorigador, conclou : <>. Doncs és ben clar, perquè no era verda sinó vermella, els censors retocaren els noms dels colors, substituint el vermell pel verd, en un intent de desnaturalitzar el significat polític de l'ensenya.

Perquè no quedi cap dubte que la creu era vermella, i àdhuc que els censors no eren infal-libles i que per tant no era fàcil controlar tots els textos relacionats amb la descoberta d'Amèrica, s'han trobat rastres textuals que ho confirmen. En Diego de Landa, a la "Relación de las cosas de Yucatán", ens innova que <<...arribat en Cortés a la Nova Espanya va començar a poblar i al primer poble li digué Vera-creu (Vera-cruz), de conformitat amb el blasó de la seva bandera, la creu vermella de Sant Jordi>>.

Que hi ha hagut manipulació colorística ho demostra el fet de la diversitat de colors amb que es designa la bandera de la creu o del Principat de Catalunya. Així, amb la comparació del que ens diuen alguns cronistes, ens adonem que, mentre pel franciscà Montoliu la bandera d'en Cortés tenia <<...una creu vermella sobre camp negre>> , per en Dorantes de Zalazar, <<...la creu era blava sobre fons groc...>> i per en Cervantes de Zalazar la creu <<...era negra sobre un fons blau i blanc...>>. Segurament cada censor li deuria posar els colors del seu equip de futbol preferit !! home !!

El tema de les banderes no acaba aquí. I és que les naus d'en Colom també dugueren la bandera barrada catalana. D'acord amb els dibuixos que il-lustren la "Lletra" d'en Colom impresa per en Jacob Wolff a Basilea, s'observa com a la nau de la pàgina 2 hi oneja una bandera amb tres barres catalanes. El nombre de barres és del tot indiferent , ja que tres barres tenen les naus catalanes del retaule de Santa Úrsula de la basílica de Sant Francesc, de Palma de Mallorca. I tres barres tenen nombrosíssims escuts i banderes de diverses pintures murals de l'època.

El mateix s'esdevé amb la il-lustració de la portada de la "Lletra" editada a Basilea per en Johannes Bergmann d'Olpe.

A la pàgina 2 torna a sortir una galera amb la bandera catalana de tres barres a popa. La mateixa bandera que porten les naus d'en Colom en desembarcar al Nou Món, i la mateixa que porten els seus homes en la lluita contra uns rebels acabdillats per en Porres, segons sengles dibuixos que recull el predit "Americae" d'en Theodor de Bry, de 1559.

És curiós que si enlloc de recórrer a autors estrangers ens cenyim a reproduccions castellanes de la "Lletra" la bandera catalana no hi surt ni en pintura, i quan hi surt, és gràcies a la poca perícia del censor de torn alhora d'intentar camuflar les quatre barres.

Hi ha encara tres gravats que m'agradaria destacar en què la bandera de la creu de Sant Jordi i la bandera reial apareixen juntes en una nau d'en Colom o en relació a la descoberta d'Amèrica. El primer és el que conté un incunable de la Biblioteca Nacional de París, de 1494, per il-lustrar l'arribada a les Índies. La importància d'aquest gravat és enorme, atès que ornarà també la portada del "LLibre del consolat dels fets marítims" quan s'editi a Barcelona el 1502. El segon gravat és la nau d'en Colom que hi ha en la "Carta portuguesa de l'Oceà Índic", datada per en Martínez-Hidalgo vers el 1510. La creu de Sant Jordi corona l'arbre mestre i l'escut reial és ben visible al castell de popa. Finalment un planisferi portuguès d'Amèrica, del 1590, on s'observen les banderes catalanes com a senyal de possessió dels nous dominis continentals.

De proves d'aquest tipus n'hi ha un munt i són un autèntic dit acusador contra la inèrcia de la historiografia tradicional castellana, que durant molts anys ha intentat desvincular tota relació de la corona Catalano-aragonesa amb la descoberta d'Amèrica.

EN COLOM HAURIA VOLGUT SER PRESIDENT DEL BARÇA

Directament relacionat amb la presa de possessió del Nou Món sobresurt el tema dels càrrecs polítics que sol-licità en Colom, recollits al "Llibre de les Capitulacions", a fi de poder-los desenvolupar en els seus nous dominis. I quins foren aquests càrrecs i títols que demanà en Colom ? Doncs el d'Almirall de la Mar Oceànica, el de Virrei i el de Governador Central.

Doncs bé, només li hauria faltat demanar ser President del Barça, i és que tots aquests càrrecs demanats per en Colom eren càrrecs típics de Catalunya i que només la corona Catalano-Aragonesa podia atorgar. Ni amb la més absoluta candidesa es poden admetre virreis a la Castella del segle XV. I que, per tant, els virregnants americans, que durant quasi tres segles foren la columna vertebral del règim administratiu d'Espanya a les Índies, trobaren el seus lògics i directes antecessors en les institucions similars creades a Catalunya, Aragó, València, Mallorca, Sardenya, Nàpols i Sícilia. Les coincidències entre els uns i els altres són més que reveladores, car, fins i tot, és idèntic el llenguatge emprat a les clàusules dels nomenaments de virreis, lloctinents i governadors generals concedits pels reis catalans en els seus dominis mediterranis amb els que els Reis Catòlics atorguen a en Colom pels nous dominis ultramarins.

Si comparem les "Capitulacions" guardades a l'Arxiu de la Corona d'Aragó de Barcelona, amb un altre document semblant, però guardat als arxius de Simancas i d'Índies observarem un cop més la mà dels censors. A cop d'ull, ja sobta que, mentre el de l'arxiu català s'acorda amb les prescripcions cancelleresques de la Corona d'Aragó, el dels arxius espanyols ho fan per la Cancelleria castellana i amb tots els seus requisits, però amb la incongruència de no haver-hi esborrat el nom del secretari Coloma, que és qui signa les "Capitulacions" que es guarden a Barcelona.

Però hi ha d'altres canvis: l'omissió del mot <> en referir-se al Governador (cosa que no sobta, ja que el mot <> és el que li dóna una filiació d'institució de la Corona d'Aragó) ; l'eliminació de la frase <<...en alguna satisfacció del que ha descobert...>> pel fet que evidenciava una predescoberta; o la interpolació dels noms de tots els regnes que els Reis Catòlics posseïen , la qual cosa desvincularia l'empresa d'un exclusivisme catalano-aragonès.

Són masses els senyals de catalanitat que s'escapen a la mà de l'adulterador. Les diferències que acabem de veure

entre el document guardat a Barcelona i els dels arxius espanyols són fonamentals, com ho són els càrrecs que en Colom sol-licità als reis.

La influència i la participació de Catalunya en l'ordenació jurídica d'Amèrica es fa tant o més concreta si ens adonem que a les Instruccions del 29 de maig de 1493 s'especifica que en Colom podrà nomenar jutges <<...tal com els acostumen a posar els altres virreis i governadors de Ses Alteses>>. Però, de <>, és clar, com a reis de la Corona catalano-aragonesa, per tal com aquests càrrecs no existiren mai a Castella.

COM ÉS QUE ES GUARDA A L'ARXIU DE LA CORONA D'ARAGO DE BARCELONA EL CONTRACTE D'UNA EXPEDICIÓ EXCLUSIVAMENT CASTELLANA ?

L'historiografia tradicional espanyola ens diu que el 17 d'Abril de 1492, se signaren a la vila de Santa Fe, entre Cristòfor Colom i els Reis Catòlics , les "Capitulacions" per anar a descobrir el Nou Món. Es tracta d'un contracte formal entre dues parts, pel qual en Colom sol-licita uns càrrecs de govern i uns avantatges de caràcter econòmic a canvi de trobar unes terres noves i desconegudes de tothom i posar-les sota l'empara de la Corona.

Com que ja sabem com actuen els censors i sabent que l'original de les capitulacions ha desaperagut (extrany oi ?) analitzem pas a pas el que ens diu l'història espanyola.

Primer , els documents diuen que es va signar a la vila de Santa Fe. Doncs bé, en aquella època la Santa Fe Granadina era tan sols un campament de tendes i no pas una vila.

Segon, els Reis Catòlics no van signar dites capitulacions, sinó que en absència seva signà en Joan Coloma (secretari reial de la Corona d'Aragó). Això referma encara més el fet de que en Colom salpés de Catalunya tal i com ho hem demostrat en capítols anteriors, i seria extrany pensar que el senyor Joan Coloma, natural de Catalunya, i el senyor Cristòfor Colom, es desplacessin fins a Andalusia per signar ells mateixos els documents, per després tornar novament cap a casa.

Això no és tot, ja que si les Capitulacions fossin uns documents cent per cent castellans, aleshores haurien sigut preparades, subscrites, segellades i registrades per funcionaris adscrits a la Cancelleria de Castella i la matriu del document s'hauria d'haver conservat - com els restants diplomes colombins - en els arxius castellans. Doncs bé, res d'això no s'esdevingué en realitat, com ho demostra el fet que dit contracte signat per un català es conserva a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Tota vegada que l'original -com la resta de documentació colombina- ha desaperagut, la còpia més antiga es conserva al llibre 3569 de la secció "Diversorum siguilli secreti". Còpies posteriors es poden trobar als arxius de Simancas.

Un altre fet que demostra la participació de la Cancelleria Catalana en un document admès tradicionalment com a exclusivament castellà és que tot i la unió de les dues corones hispàniques, per la Concòrdia de 1475, Castella en cap cas no autoritzava el consort reial a valer-se de funcionaris de la Corona Catalano-Aragonesa, perquè violava les normes establertes de dret públic. Per tant si el dret públic Castellà prohibia als funcionaris catalano-aragonesos de signar documents d'alta trascendència en la política castellana, i aquí no només ho fan sinó que el document es guarda en un arxiu fora de Castella, és que el document de què parlem afectava essencialment la Corona d'Aragó.

CASTELLA : PARADÍS DE LES HORTES

Vistes així les coses, i entesos els retocs dels censors com un intent d'excloure Catalunya i Aragó de l'acte de la descoberta d'Amèrica i de tota relació posterior, ja no ens serà tan abstrús comprendre que la quasi totalitat de referències que féu en Casaus d'aquesta confederació a la seva "Història General de les Índies", foren suplantades pels mots <> o <>, segons convingués. Costaria de veure-ho si els retocs perpetrats pels censors no haguessin sigut tan xocants i tan allunyats de la realitat.

En el llibre manipulat d'en Casaus, i trobem coses com :

<>

<<...hi ha unes hortes, les més famoses del món , i quasi semblants a les de Castella>>

<<...és tota poblada i llaurada i era tan verda com si fos a Castella, pel maig o pel juny...>>

<<...els aires saborosos i dolços al llarg de tota la nit; cap fred ni calor, com a Castella pel Maig...>>

En totes aquestes descripcions sembla que Castella, més que un país interior i de clima continental, en sigui un altre totalment mediterrani. Les referències a les hortes ens menen de dret a València i a Barcelona , perquè aquí les hortes guanyen un renom sense parió.

Per acabar de demostrar-ho, i atenent-nos a les descripcions de Barcelona i València de 1494 fetes per l'escriptor alemany Münzer veurem que per força el llibre d'en Casaus ha estat manipulat.

En Münzer, de Barcelona, ens diu : <>. I de València : <>.

D'exemples d'aquest tipus en podriem esgrimir un munt més, cosa que ens demostra, un cop més, l'intent per part dels censors de desvincular Catalunya de la descoberta d'Amèrica.

EL GRAN IMPERI MEDITERRANI CASTELLÀ

La poca traça dels censors a l'hora de manipular els llibres relacionats amb la Descoberta, un cop més, torna a ser evident en el llibre d'en Casaus : <>. Quines són totes aquestes illes de Castella ? És obvia la suplantació de Castella per Catalunya, ja que a les illes que es refereix el text no són altres que Mallorca, Menorca, Eibissa, Sardenya, Sicilia ... Formentera i Cabrera!. Tot i així encara hi ha més d'un des-historiador espanyol que assevera que a les illes que es refereix en Casaus són les Canàries sense adonar-se que l'any en què en Colom fa la descripció que recull en Casaus, Castella encara guerrejava pel domini de l'Arxipèlag. Pretendre una Castella imperial, amb dominis arreu del món, senyora de les mars, és, al segle XV, una pretensió trista i ridícula.

CASTELLA , EL PAÍS DELS PEIXOS

El paroxisme de la mentida, arribarà amb totes les expressions que parlen de Castella com un país mariner, pescaire i ric en peixos.

Les proves del canvi de noms les tenim en la denominació espanyola d'uns quants noms de peixos que trobem en les narracions d'en Casaus.

El primer, la <>. <> en espanyol té una significació ben diversa: <>, <>. Doncs bé la pescadilla espanyola, per la seva forma, no té res a veure amb el peix allargassat i prim, a què fa referència en Colom, car el nom italià que li dóna el seu fill Ferran Colom, a la seva "Història de l'Almirall", no és cap altre sinó <>. És a dir <> o <> . I aquestes si que, talment com les pixotes catalanes, tenen un cos llarg i comprimit. La <> és el nom popular català de diferents peixos de formes allargades i comprimides, semblants a les serps, com són la pixota blanca, la pixota vermella i la pixota de llanguet o de carall de jan.

El segon peix és l'anomenat <>per en Casaus i <> per en Ferran Colom a la versió italiana. Com a nom de peix és totalment inexistent en espanyol, atès que és la burda traducció del <> català, que , segons la família, s'hauria d'haver transcrit <>, <>, o <>. Sembla evident, doncs, que el traductor confongué el <> amb la fulla del cep.

Hi ha un munt més d'exemples, i no solament de peixos. Els noms dels ocells també han estat traduïts del català al castellà sense solta ni volta. Car el famós <>, nom d'ocell inexistent en castellà, que en Casaus i en Ferran Colom esmenten fins a la sacietat, no és altra cosa que el conegut <>, ocell molt comú a l'albufera de València. Basant-nos

en les descripcions de dit ocell, fetes tant per en Casaus com per en Colom, ens adonarem que el nom de l'ocell castellà equivalent i que no els hi va venir al cap en el seu moment als censors, no és altre que el <>.

D'altra banda, encara avui en dia hi ha a l'illa antillana de Montserrat un ocell, de tons grocs i negres anomenat <> per la gent autòctona. Aquest nom li va posar el Descobridor perquè, segons diuen els habitants de l'illa, s'assemblava força a un ocell de la seva terra. O sigui, no pas cap altre que <>.

HISTÒRIA CASTELLANA ?

Si Castella pretenia quedar-se per a ella sola les noves terres d'Amèrica - baldament només fos una possessió literària -, calia que aquest desig s'acoblés perfectament amb la realitat. Però com que la realitat no només el desdeia, sinó que s'hi oposava frontalment, els censors decidiren canviar la realitat. Així, retocar el "Diari de Bord" d'en Colom, per tant com narrava fil per randa, rumb a rumb, vent a vent, dia i nit, els fets que s'esdevingueren en el primer viatge de la Descoberta, es convertí en l'objectiu central de la màquinaria censora. Per aquesta raó no es conserva avui dia cap dels escrits originals de l'Almirall que fan referència als seus viatges a Amèrica, ni tant sols les còpies primigènies que es feren en aquell moment. De tota manera, si hem conservat una crònica prou exhaustiva del primer viatge, ha sigut mercès a la diligència del Pare Casaus, que inclogué les anotacions d'en Colom, si bé ja mutilades i, en alguns paràgrafs confusionàries, dins la seva "Història General de les Índies".

Que hi ha hagut manipulació i tergiversació censora ho corroboren molts estudiosos del tema, i com que d'exemples n'hi ha un munt, el que ve a continuació és un breu resum d'un estudi comparatiu dels textos de la "Historia General de les Índies" d'en Casaus (del manuscrit conservat a la Biblioteca Nacional de Madrid) amb la "Història de l'Almirall" d'en Ferran Colom, i amb una còpia resumida del "Diari de Bord" (també a la Biblioteca Nacional de Madrid). Aquests tres llibres van ser confeccionats seguint un mateix original d'en Colom, avui perdut. El propòsit és fer veure com els censors ara esborren una referència a Catalunya, ara l'atribueixen, indistintament i insidiosament, a Castella, Andalusia o Espanya; i com el gran nombre de contradiccions és clau per entendre els retocs.

ÉS CATALÀ QUI VIU I TREBALLA A CATALUNYA ... I LI DEIXEN SER-HO !

I si s'havien d'esborrar els noms dels catalans de les cròniques, crear i escampar la idea que no havien intervingut en la descoberta, evangelització i poblament d'Amèrica, amb molta més raó s'havia de canviar el nom i la naturalesa del Descobridor. Calia tallar de soca-rel qualsevol lligam del Descobridor amb Catalunya. Per la qual cosa se l'italianitzà. Li canviaren el cognom de <> per <> i li cercaren un origen consemblant: genovès. Això, vingué sobretot afavorit pel fet de trobar uns Colombo a Itàlia i per l'ús corrent, entre els castellans de l'època, d'anomenar <> a qualsevol estranger.

De totes maneres, els orígens del Descobridor han anat canviant segons les modes de cada època: hi ha un manuscrit al Museu Britànic de Londres i un altre a la Biblioteca Nacional de Madrid que hi consta com a natural de Milà, i en canvi a la Biblioteca de la Real Academia de la Historia i a la Biblioteca Nacional d'Espanya i és com a natural de Gènova. De totes maneres, en Manuel Gomez Moreno i en Juan Carriazo han pogut demostrar que el Manuscrit de la Biblioteca Nacional de Madrid, datat el 1594, és, misteriosament, de lletra de finals del segle XVII. Els nostres "col-legues", els censors, van tornar a fer de les seves.

I es que són tantes les proves que desglossaré a continuació que demostren la catalanitat d'en Colom, que fan que sigui, tot plegat, difícil de creure. I és que ultra l'evidència que delata el seu propi cognom a la quasi totalitat de les edicions europees de la "Lletra" en què anunciava la Descoberta, on hi és escrit quasi sempre <>, àdhuc a les

edicions italianes; ultra els catalanismes exasperants de tots els seus escrits; ultra la multitud de topònims amb que batejarà les noves terres d'Amèrica; ultra els lligams genealògics amb la familia dels Colom-Bertran; i ultra les afirmacions d'en Ferrer de Blanes en que és palesa que tant ell com l'Almirall tenien uns mateixos senyors .

Així, en el "Memorial" que en Colom va donar a l' Antoni Torres per tal que aquest el donés als reis, el 30 de Gener de 1494, demanava que se l'encomanés a Ses Alteses <<...com a Rei i Reina, els meus senyors naturals, al servei dels quals jo desitjo finar els meus dies>>.

Aquesta expressió de <> és capital per treure el desllorigador de la seva catalanitat. Aquesta expressió té un sentit i un abast evident, que hom no pot defugir amb subterfurgis, car implica, en qui la profereix, que és sotmès per obra d'un fet natural d'aquell o aquells a qui s'adreça. És a dir, que en Colom es considerava súbdit dels Reis Catòlics per naturalesa, o el que és el mateix, per efecte de ser nadiu d'algun dels seus regnes, i no pas com a conseqüència d'un acte de naturalització o de submissió contractual. Ara bé, com que en Colom no era súbdit de la Corona de Castella, on indiscutiblement era estranger, tal com consta en molts documents que s'hi refereixen, però en canvi , tenia per senyors naturals i per això n'era súbdit, aquells mateixos reis que, si bé eren reis de Castella, també n'eren d'altres regnes, això vol dir que era natural d'aquests altres regnes.

Per tant, si en Colom era natural de les Espanyes - com ho testifica en Ferrer de Blanes; si l'edició alemanya de la "Lletra" l'anomena <>; si tenia els Reis Catòlics com a senyors naturals, però ell era estranger a Castella, vol dir només, i únicament, que era natural de qualsevol terra de la confederació Catalano-aragonesa. I és per aquesta mateixa raó que no hi ha ni un sol escrit de l'Almirall en italià, ni tant sols quan escrivia -si verament ho féu- als seus presumptes amics italians.

Són un munt les proves que demostren els lligams d'en Colom amb la nostra terra :

La neta del Descobridor es casa amb el Duc de Sanç de Cardona.
Alexandre Coscó fou el traductor al llatí de la "Lletra" d'en Colom.
Bernat Coscó és un dels beneficiats del testament del canonge Francesc Colom.
Diverses vegades Colom esmenta <> al "Llibre de les profecies" com si és tractés d'una cosa pròpia.
Casaus diu a la "Història General de les Índies" que els pares de l'Almirall <<...foren persones notables, en un temps riques, que s'empobriren per les guerres i parcialitats que sempre hi hagué i mai no falten a la Llombardia>>. Fou en Henry Harrisse qui denuncià la manca absoluta de versemblança entre tals afirmacions i la realitat que visqué la família genovesa dels Colombo: que mai no fou notable, mai no s'empobrí, ni mai no va participar en cap guerra. Noresmenys, com que en Colom no fou considerat mai llombard per cap cronista, ni hi ha cap constància documental que així mateix ho asseveri, si treiem del text el mot <> i el substituim pel de <>, la frase d'en Casaus guanyaria nítidament el sentit històric que abans no tenia, per això com havia estat enfosquida pel censor i per això, com els Colom barcelonins sí que foren una familia notable, sí que participaren en la guerra de la Generalitat contra en Joan II i sí que, en acabat, hagueren d'exiliar-se.
El 28 de Maig de 1493, els reis lliuraren a en Colom, i a Barcelona, la Cèdula per la qual l'autoritzaven a proveir els oficis de governació de les terres de les Índies. En funció de les facultats atorgades pels monarques, en Colom nomenà personalment, sense intercessió reial, en Pere Margarit com a cap de la força militar que s'enviava al Nou Món a la segona expedició. Aquest nomenament, només pot tenir una explicació: que entre en Margarit i en Colom hi hagués una coneixença anterior o bé una comunitat de pàtria. Diversos historiadors han demostrat que el nom complet d'en Pere Margarit, era Pere Bertran Margarit, el qual era cosí dels Bertran de Gelida, els quals eren cosins dels Colom-Bertran de Barcelona. La vinculació del Descobridor amb la família dels Colom de Barcelona es fa més evident que mai. Increïble però cert.
El cercle de relacions catalanes d'en Colom s'eixampla encara més amb la prova següent. Per tots són conegudes les relacions entre en Lluís Santàngel i el Descobridor i la participació cabdal d'aquest primer en la subvenció de l'empresa

del primer viatge. Doncs bé, resulta que en LLuís Santàngel, fill de canviador valencià, i molt ben relacionat, vers el 1466, amb la banca de Barcelona, València i Saragossa, vingué el 1472 a la capital del principat i s'establí en una casa d'en Guillem-Joan Colom, al carrer de Sant Domènec del Call.
La vinculació d'en Cristòfor Colom a la familia barcelonina dels Colom-Bertran queda evidenciada , més enllà dels lligams genealògics, per l'heràldica. Sabem que en Colom acostumava a dur amb ell les seves armes pròpies i personals, obtingudes per dret de familia , i que aquestes armes li foren ampliades pels Reis a Barcelona mitjançant la Reial Cèdula del 24 de maig de 1493. A sobre l'escut resultant s'hi observa clarament un elm que du per timbre o cimera un món rodó amb una creu damunt, que curiosament concorda amb les armes de la familia catalana dels Mont-ros. Doncs bé, si examinem l'arbre genealògic dels Colom barcelonins hom hi pot veure ben clar l'entroncament dels Mont-ros: En Lluís Colom i Bertran es casà en primeres núpcies, a mitjan segle XV, amb Violant de Mont-ros.

Pel que fa, al cognom del Descobridor, sabem pel seu fill Ferran i pel pare Casaus, que quan l'Almirall signava en llatí, abans de la descoberta d'Amèrica, ho feia amb la forma <> (o com consta en d'altres versions, <>), que no és altra cosa que l'equivalència llatina dels cognoms catalans <>.
Sense deixar l'escut d'armes d'en Cristòfor Colom, em cal dir encara que, al segon quarter hi ha un lleó rampant que, per la inèrcia historiogràfica s'ha vingut identificant amb el lleó de Castella. Doncs bé, buscant buscant, s'ha trobat que la familia dels Marimón de Barcelona tenien com a signe heràldic aquest mateix lleó rampant, i això no voldria dir res, sinó fos perquè també estaven emparentats amb els Colom : en Guillem Ramon Colom, avi del predit Lluís Colom, es casà, en segones núpcies, amb Catarina de Marimón . Masses casualitas oi ?
L'últim detall de les armes del Descobridor a tenir en consideració és la banda d'atzur (color blau celeste) que hi ha al cinquè camper de l'escut. Un cop més aquesta banda ens porta cap al cognom Bertran, que juntament amb els So, són les úniques famílies catalanes que es caracteritzen per dur també una banda.

En resum, la relació entre els llinatges barcelonins Colom-Bertran i en Cristòfor Colom ve a ajustar-se amb la màxima precisió.

LA LLEI DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Un altre fet sorprenent és el de la castellanització de la toponímia. Així, els noms de l'illa <> i de la << Illa Bella>> que consten a la "Lletra" d'en Colom seran canviats als textos d'en Casaus per <> i <>.

I això és una minúcia. Hi ha exemples molt més bèsties : Cotlliure per <>, La punta del Galiot per <>, Fortalesa de la Nativitat per <>, etc ... no continuo per no emprenyar-me .

AMB L'EURO NO HI HAURIA HAGUT PROBLEMA

No deixa tampoc de ser interessantíssim tot el que afecta l'aspecte numismàtic. I és que si hi hagués hagut l'euro els censors ho haurien tingut més fàcil !

Segons l'historiografia colombina espanyola, l'empresa de la Descoberta va ser patrocinada exclusivament per Castella. Doncs bé, com s'entén doncs que en Casaus fa servir, per descriure les monedes dels personatges de qui parla, ducats, excel-lents, florins, rals, marcs d'or, talment com si es mogués en l'àmbit econòmic de la Corona d'Aragó ?

Per exemple, quan el Duc de Medinaceli proveeix en Colom amb el que aquest li requeria per armar l'expedició de la descoberta, li atorga <<...fins a 3000 o 4000 ducats>>. Com que els ducats no s'introduiran a Castella fins l'any 1497, per la Pràgmatica de Medina del Campo, de data 13 de Juny, resulta evident que l'operació econòmica ha de tenir lloc forçosament a qualsevol indret dels regnes de la Corona d'Aragó, on aquesta moneda era vigent des de l'època de Joan II.

Un altre exemple, i aquest cop d'en Ferran Colom a la seva "Història de l'Almirall", pel qual <<...l'Almirall només demanava dos mil cinc-cents escuts per preparar l'armada>>. Però com que l'escut no fou introduït a la península fins al 1535, es fa palès que la substitució <> pels <> fou perpretada pels censors després d'aquesta data, amb la intenció de fer desparèixer l'esmentada moneda. No sé perquè, però m'hi jugaria un ducat que la moneda substituïda era catalana.

Per cloure aquest apartat, hi ha encara una darrera adulteració en els noms de les monedes. En aquest cas no tenen res a veure amb el pagament de l'armada, sinó amb el preu que el Descobridor tassa alguns intercanvis de productes americans fets per mariners de la seva tripulació. Així, tenim que, mentre la versió alemanya de la "Lletra" d'en Colom, editada a Estrasburg el 1497, parla de <>, evidenciant la seva exclusiva naturalesa catalana, totes les edicions llatines editades a Castella, però, esmentaran <>, moneda de naturalesa castellana.

LES CATALANADES DE L'ALMIRALL

El "Diari de Bord" d'en Cristòfor Colom és ple de catalanismes i catalanades. És inconcebible que un italià pogués escriure amb un estil tan català sense no haver estat mai a Catalunya.

Veiem-ne alguns exemples :

adobáronlo ...>> (7 Agost)
> (29 set)
> (4 Oct)
> (13 Oct)
> (15 Oct)
> (17 Oct)
> (21 Oct)
>

A més a més del fet que al "Diari de Bord" no es dónen italianismes sintàctics, ni que no s'ha trobat cap text original escrit per ell en italià, es pot intuïr que el "Diari de Bord" que avui tenim no és sinó la traducció d'un original català perdut. Com perduda ha restat la nostra història a mans de Castella durant aquests cinc segles de matrimoni d'inconveniència.

BREU CONCLUSIÓ

La manipulació de la història ha estat constant, ha estat i és l'arma que té el vencedor per acabar de rematar al vençut; i es que un pais sense història és història. Castella abans, i Espanya més recentment, ho han intentat diverses vegades. Sortosament han fracassat.

Crec doncs, que tenim prous motius per començar a dubtar de la Història que ens han ensenyat els nostres amics els espanyols; i concretament en el tema del descobriment d'Amèrica, ja és hora que comencem a entendre que aquella gesta nàutica no podia ser, mai dels mais, duta a terme per un grapat de galifardeus, que ni sabien on anaven, ni amb qui anaven, ni qui els guiava. Nosaltres, els catalans, hem descobert Amèrica. I la resta, ha sigut una gran mentida al servei d'Espanya que ara ja no ens ha de preocupar ni espantar, ni tan sols el fet que estigui tan amplament estesa i hagi estat tan llargament sostinguda.

Que cal fer ara ? doncs una mica de publicitat senyors. Que ho sàpiga tothom ...

(Nota: les autoriats sanitàries no recomanen intentar argumentar a cap espanyol la falsificació de la descoberta d'Amèrica sense abans tenir ben apreses les idees principals d'aquest document; i es que és possible que us tractin d'imbècil ignorant).

Jordi Puigneró i Ferrer

Sant Cugat del Vallès, Novembre de 1999

Web optimitzada per veure amb el Navegador Català de Netscape

Last Updated 26-11-1999